

C Word Inspiration Card

Competition

Here she comes the Blue Better Knowing Elder
Who has been living her life with zest and passion
Who nevertheless or because of this is
Constantly in competition
Being the eldest gives her a position where she is alone
There is only one eldest in the family
One who is the first of the next generation
Here she comes surrounded by the younger ones
She has to take care of
They are there not knowing who they are
Not knowing about the Blue Elder
Who has her responsibilities because
She has to be the one who is wiser and does know better
And has therefore to endure the innocence
The not knowing, the not feeling responsible
Of the younger ones, boys and girls unwilling to grow up
Never ever will they catch up with her?
Her biggest problem is that she is a woman
How can she be head of the family?
How is it possible that she is the wiser one?
How can she be the boss of her own practice?
They the younger ones know better than that...
They know there is only one thing to do:
KILL THE LEADER!
But the leader does not want to be killed
The leader goes one being the Blue Elder
Knowing that someday when they are old enough
They will understand
They better become their own leader
Their own boss and leave her, the Blue Elder, alone
Maybe it is even time for them to listen to her
The truth is that she has wise things to say
But...that will only be recognized by the ones
Who have become wise and knowing better themselves

Inhoud – Content To C Magazine 9 Competition

Competition in my life started when I got a sister and had to be the wisest. I was three and wanted to be a good girl who met expectations. I probably still am but something changed nevertheless. Having to be the best is not exactly a condition to become happy. Not only that it is mission impossible, it also creates a lot of hostility around you. Finding Gestalt was a wake-up call for me. I began to realize that the real Competition is inside. The real Competition is between our Ego's and our Sacred parts. This realization stimulated me to practice being the best Tine. In this issue you can read that this means in reality we have to tune in to the inspiration that comes our way. We can do it by meditating like Irize Loots did with the C Writers, we can do it by painting like Willemine Kellermann did in Messages from Another World or we can do it like I do by creating words connected to images and by practicing Gestalt. I know there is a lot to read and see in the To C Magazine. But maybe it is enough when you take little bites. Once we are open and ready to receive we can't help seeing how rich and abundant life is. I hope you enjoy! Love from Tine van Wijk

1. Comprehension
2. Creation
3. Crone
4. The Writer and the Singer in Me
5. Continental
6. Commitment
7. Ziek, kwaad of gek? *Wie heeft gelijk?* Sick, angry or crazy? *Who is right?*
8. Coaching
9. C-Writer day with Joanna Feldman *Mond dood – Silenced Voice* by Irize Loots
10. Change – Verandering
11. C Writer day with Anna-Eva White - *Irize Loots*
12. Messages from another World – *Willemine Kellermann*
13. Meditating Monk – *Mediterende Monnik*
14. C Writers day with Irize Loots
15. Een blik – A Look
16. Orang Oetan- Orangutan
17. Het regent
18. Vijftig jaar later – Fifty years later
19. Pola
20. Comfort
21. Walk to the Beach
22. Smartphone
23. Cost
24. Introduction 'Two Women' *Collegues, friends, rivals?*
25. Twee Vrouwen – *Collega's, vriendinnen, rivalen?*
26. Faith
27. Connection
28. Open to Love
29. Spoorloos – Trackless
30. Humans in Gestalt
31. The Gestalt Outlook

1.Comprehension

Do I comprehend?

Am I comprehension?

What is it I need comprehension for?

Well, I want to understand the To C Magazine

Not with my head only but with my whole being.

3 Questions can guide me:

What? How?Why?

Content: What are the facts?

I see a longing for beauty

Words that go deeper than the surface

Drawings that are rather complex

Pictures taken in nature to catch the moment

I see chaos and imperfection

Process: How does it feel?

I feel my heart beating in my throat

Excitement in my breast

Heat in my stomach

Peace in my belly

Tension in my shoulders

Meaning: Why is it as it is?

Guidance from my book Gestalt Process Writing to C page 117/118:

'Me and my Soul

Yesterday I bought a djembe, an instrument from Ghana to answer my need to feel the rhythm in my body, the rhythm, the music, the power and the radiance. I am still digesting the conference and wondering why I held myself back. Am I too afraid to show my real power, too afraid to be a strong woman and to show my aggression? Except that evening when we all jammed and played music and sang and danced. That's why I was inspired to buy the djembe and play it. Sing and play at the same time and become who I am. Let go of the pain of not being seen. Just show myself, although with restriction but giving an idea of the woman I am. In the privacy of my house I can just play and sing, without the longing or the need to be seen and heard, because in the end it's about me and my soul.'

What I comprehend after writing and reading those words is that the To C Magazine is my music. It has words, it has images that only need breath to let them dance together. To do this in public is a step too far. The To C Magazine is my safe path of expressing myself and to be who I really am. At the same time the To C Magazine is inviting you to join me in expressing yourself by writing the words that come from your heart, without worrying about being right or wrong. Being right or wrong is not what To C is about, being who we truly are and Connect that is our goal!

2.Creation

**Happy community
There is a smile on its face
No body yet
Just an head with an eye
And a mouth with that smile
The protection comes from
The two eyed orange worm
Together they fit in the yellow
and the green field
Where the cat is enjoying the sun
While lying on its back
Then we have the sharp mouth
Pointing into the red
That is surrounding the community
It has its own eye with curl
And what about the tail of the whale
Being part of the bigger picture
That is whole in itself
Surrounded by the blue
of a transparent wall
that can express feelings
by giving them a voice
The blue wall is the skin
Holding together the being that is inside
The being that can be turned
Without losing its meaning
For the being is a completed creation
That can step by step open itself
To reveal the pureness of its inside World
That is too vulnerable to just being shown to anyone
Only the lookers, only the seers
Will be able to Connect.**

3.Crone

*'To be a crone (60+)
you need to let go of what should have been,
might have been,
you need to silence the whining in your head
that will come out of your mouth next,'
Jean Shinoda Bolen states in her book Crones don't whine –
Concentrated Wisdom for Juicy Women.*

**So here I go: another day without whining
and enjoying what the day will bring
No more competition necessary
I am allowed to relax
Feel content
I did up to now
What I could
I know I will continue
Doing this
As long as I am able to
Not to win, not to be better
Better than you
I do it to grow
Never too old
Never too young
To become who you really are
Which means in my case
To become the best Catharina**

4.The Writer and the Singer in Me *A CoCreation*

**The writer in me just writes to write
No other purpose
Just to be who and what she is: a writer
Writing from the Void
She is nothing this moment
She is not angry, not happy, not sad,
She is not even longing
She just is
She sits and has a coffee
While chewing on a slice of bread
With cheese and olive oil
That's it... That's all there is...
Now at least - Although the singer in me
Gives the writer a voice
There must be a cocreation
Between the writer and the singer in me
The singer gives the writer a voice
And the writer has words for the singer
Nothing else is needed just now...**

5.Continental

**I Europe am the King continent
I am here since the beginning of time
I have been ruling the World
With foreign continents
That are floating in the oceans
I Europe can not be defeated
Look at my crown
See how confident I am and feel
I am the Elder
I am the more experienced one
I have lived through wars and revolutions
That divided me inside
Now I am on my way to healing
And to become one with my parts
That do not know each other well
My parts, my subpersons are quite different
My head is populated by the Vikings who want to conquer
My heart and arms are tied together
Here you meet my German part
That knows about music, poetry, culture
And about longing to win, to be the best
Then there are my legs that have fire in them
They dance, they sing, they make love enjoying the sun
But they also have to face that life is not easy
Even if you live in the sun
You can be in danger for lack of health,
Lack of money, lack of trust, lack of faith
To unite every part of me
Has to take its own responsibility
By facing the fact that life is about connecting
Through war or through peace
The goal is the same: let's make love and connect!**

6.Commitment

**Commitment is my favourite C word
Without commitment my life would be empty and boring
I still remember the time before I found Gestalt
And believed that life was about finding that One other
That would make IT worthwhile
That one Other I could love with my whole heart
And of course he would love me as much...
It did not work that way for me
And when I look around me I see that I am not alone in this
In the image I see a hand pointing to what, to where, to whom?
The hand is surrounded by creatures, creations, projects...
The hand is blue
What I see must be all about me
I am that black eagle
That yellow figure with a split
The orange fish heading forward
The green whale swimming in the multi colored water
I am the face with the question mark
The nose that has an eye in it
The soup I swim in, my soup, is green
The color of the heart energy
The hand tells me: this way!**

7.Ziek, kwaad of gek?

Wie heeft gelijk?

Alsnog zeggen wat je niet kon zeggen
toen degene die nu dood is nog leefde...
Als het gaat over mijn vader dan bleef er meer on gezegd dan gezegd
Mijn vader beschouwde zichzelf als 'ziek'...
Hoe zo heb ik nooit durven vragen
Ik vond het wel eigenaardig dat hij vaak in bed lag
terwijl hij geen koorts had, maar zei:
'Jullie begrijpen het niet, maar ik ben ziek.'
Voelt als een gemiste kans.
Nu denk ik: ziek?
Volgens mij was hij kwaad, erg kwaad, woedend, razend
En wilde niemand dat horen, waardoor de energie
in zijn hoofd schoot, zijn geest ontregelde en hij gek deed
Met de nadruk op deed, deed is niet hetzelfde als was.
Onze kwaadheid uiten is nog altijd taboe
Tenzij we aan strenge voorwaarden voldoen.
Voorwaarden die ik zelf leerde begrijpen en toepassen
In de Gestalt groepen die ik heb geleid.

In mijn eigen leven speelt kwaadheid ook een hoofdrol.
Als het gaat om vriendschappen dan is kwaadheid
al of niet uiten een brekspunt.
Kwaadheid die niet wordt geuit keert zich
Tegen degene die zich inhoudt, bang wordt
En denkt dat de kwaadheid alleen van buiten komt.
Ik heb meer dan een vriendin gehad
Die besloot niet meer met mij te willen praten.
De reden werd meestal niet vermeld.

**Inmiddels is me duidelijk dat het om mijn kwaadheid ging,
die hen bang maakte.**

Tuurlijk was ik kwaad, kwaad op het leven.

Wie is dat niet?

Pas toen ik Gestalt ging doen en mezelf zag

In video-opnames, zag ik hoeveel woede ik uitstraalde.

Ik moet bekennen dat ik bang van mezelf werd op dat moment.

Ben ik dat boze mens? Ja, dus.

**Tja als ik haar tegen zou komen, besepte ik,
ging ik ook een straatje om.**

Gelukkig is kwaad niet het enige wat ik was en wat ik ben.

Ik had en heb nog altijd een enorme lust om te leven.

Lust omdat ik nieuwsgierig ben en intens van het leven houd.

Ik weet dat het ook mijn aantrekkingskracht was en nog is.

**Maar ja als je leeft met passie zoals ik,
beleef je alle gevoelens op een heftig niveau.**

Mijn vader deed dat en werd 'gek' verklaard.

**Ik deed het en besloot dat ik zelf de therapeut kon worden
die beter wist door haar angst voor agressie te overwinnen.**

**Dus als het gaat om de voorwaarden om je kwaadheid
op een veilige manier te uiten, dan staat op 1: contact maken!**

- kijk degene op wie je kwaad bent in de ogen
- zelfs als je op barsten staat
- hou je adem minstens tien tellen in
- blijf intussen kijken
- ren niet weg, wend je blik niet af
- zeg dan wat jou zo kwaad maakt
- in plaats van de ander verwijten naar het hoofd te slingeren
- blijf bij jou, bij jouw angst en jouw verlangen
- zeg wat jij mist
- zonder de ander te veroordelen
- besef dat het meestal gaat om de ander te willen bereiken
- zonder dat dit lukt
- dat het gaat om gehoord willen worden en gezien
- maar als de ander niet luistert en niet kijkt
- is dat onmogelijk, pijnlijk maar waar
- verandering is alleen mogelijk
- als niet alleen jij maar ook de ander
- bereid is om kwetsbaar te zijn
- en ontvankelijk!

**Het zou fijn zijn als één keer genoeg was, maar nee, ieder moment kan het weer
gebeuren en worden we opnieuw uitgedaagd om al of niet te zeggen wat we te zeggen
hebben en contact te maken. Wat helpt is jezelf serieus nemen omdat je weet
dat je recht hebt op dat waar je naar verlangt.**

***Ieder kind, ieder mens heeft het recht om te verlangen
dat er naar hem of haar wordt geluisterd,
zelfs als je bang bent dat je niets te zeggen hebt...***

7. Sick, angry or crazy?

Who is right?

Still say what you couldn't say
when the one who is now dead was alive ...
When it comes to my father, more was left unsaid than said
My father considered himself "sick" ...
Why I never dared to ask
I thought it was strange that he often laid in bed
when he didn't have a fever, but said:
"You don't understand, but I'm sick."
Feels like a missed opportunity.
Now I think: sick?
I think he was angry, very angry, furious, furious
And no one wanted to hear that, causing the energy
To go to his head disrupting his mind and making him act crazy
With an emphasis on act, which is not the same as was.
Expressing our anger is still taboo
Unless we meet strict conditions.
Conditions that I learned to understand and apply myself
In the Gestalt groups I've led.

Anger also plays a major role in my own life.
When it comes to friendships then anger
- usually not expressed - is a breaking point.
The one who holds back will become afraid
Thinking the anger comes only from the outside.
I've had more than one friend

who decided not to talk to me anymore.
The reason was usually not given.
It is now clear to me that it was my anger that scared them.
Sure I was angry, angry with life.
Only when I started doing Gestalt and saw myself
In video recordings, I saw how much anger I radiated.
I must confess that I got scared of myself at the time.
Am I that angry person? So yes.
Well, if I ran into her, I realized,
I also would go down a street.
Fortunately, anger is not all I was and what I am.
I had and still have a great desire to live.
Lust for life because I am curious and love life intensely.
But yes if you live with passion like me,
you experience all feelings on a violent level.
My father did that and was declared "crazy."
I did it and decided that I could become the therapist myself
who knew better by overcoming her fear of aggression.

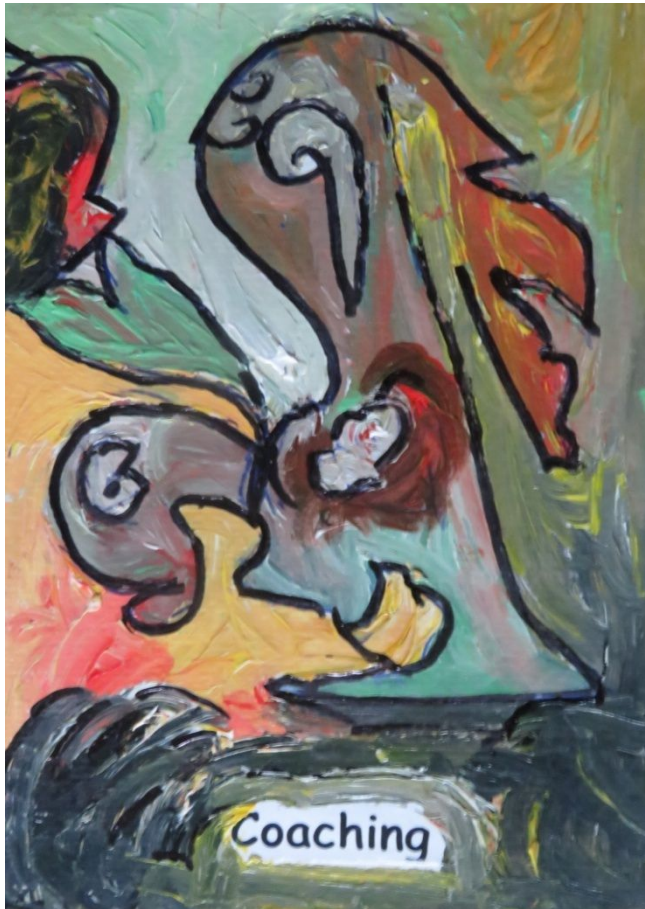
So when it comes to the conditions about expressing
your anger in a safe way, then it says : make contact!

- look at the person you are angry with
- even if you are on cracks
- hold your breath for at least ten counts
- keep watching in the meantime
- don't run away, don't turn your eyes
- then say what makes you so angry
- instead of hurling reproaches at the other person
- stay with you, with your fear and your desire
- say what you are missing
- without judging the other
- realize that it is usually about wanting to reach the other person
- without success
- that it is about wanting to be heard and seen
- but if the other person does not listen and does not watch
- that is impossible, painful but true
- contact is only possible
- if not only you but also the other
- is willing to be vulnerable
- and receptive!

It would be nice if once was enough, but no, any time it can happen again
Anytime we can be challenged again to say or not to say what it is about
and to make contact. What helps is taking yourself seriously
because you know that you are entitled to what you long for.

*Every child, every person has the right to desire
That people will listen to him or her,
even if they are afraid that they have nothing to say ...*

Coaching

**The stream comes in meeting an obstruction
Colors are changing from grey to pastel green
The obstruction is red, blood red
In it there is some mysterious seed
Protected by the heart of the matter
There is so much to be afraid of outside
The big bully with the cynical smile
The elephant in distress
Ha, ha, shouts, the bully,
Who do you think you are
Where do you think you are going little seed?
Well, I thought someone would be waiting for me
I have a lot of love to offer, also joy...
I thought the World was needing it?
Sorry, little seed, you are naive and innocent
Love is not what the World needs
Love is for the softies
What we need is power to rule
All those naive innocent beings
Who, like you, can't go their way
Without being coached
By the right m/Master!**

9.C-Writer day with Joanna Feldman
Mond dood – Silenced Voice by Irize Loots

**I am aware of a slight feeling of panic
with this theme.
Where would I be without
a Voice?**

**Earlier this week I sent a story of mine through to the whole group, titled *”There is
pardon in a peach – the birth of an adult.”***

**In that story’s first chapters there are many moments of being silenced.
I feel resistance to go into the feelings,
But know it so well – to be silenced.**

**That’s why I cannot stop talking often (now)
when I have somebody (anybody)
listening (or pretending to).**

**That’s why I find friends that like my voice.
It’s all about the voice – being heard.**

**There is nothing worse than
The feeling of being silenced.
Don’t shut me up! Don’t!
Listen to me! Don’t say “shhhhttt”.**

**I am sad about
the Voiceless parts
Inside me;
Scared of being silenced;
Mad if I am;
Furious if anyone dares.**

That is how it is.

**The little girl of three or four
at the dinner table comes to mind...
Always as the first moment of not having had a voice,
Or rather of having one,
But not being heard.**

**The survival of the fittest, it would seem – in a large family
Like the one I come from.
But I'm the youngest –
And "children are seen, not heard"
was the motto in those days
Among the elders.**

I wasn't able to fight (them all)

**Then
Yet, I continued endlessly
Trying to say
What I wanted to.
And then?
I finally had a moment
And “I forgot” what I wanted to say.**

**That story says it all.
But now, what now?
How do I continue the silence
Or the voice myself?**

**I thought of it on the bus
Here in fact.
I go silent by myself.
I am addicted to silence even sometimes now.
Silence is beauty.
Silence is space.
Silence gives space (and time) to me –
To write!**

**Ah!
So I do it alone.
Alone is the only way to survive?
It may be.
I am also however extremely good at it:
Solitude, Alone-time, and Silence**

Is my deepest need.

Yet...

I know it's not all of my nature, or absolutely all I am.

I have a very talkative, chatty side

To me also.

A side that "jabbers on" and

Does the opposite of Silence.

It's a side that talks and talks and talks...

A little nervously at that.

I need an audience.

Yet, I am terrified of an audience too,

And of really being heard.

At Drama school I shuddered upon audiences.

Literally shook from head to toe.

Hear me

And hear me not.

(like picking leaves on a daisy: "he loves me, he loves me not")

If I can play a role,

Act someone

I can BE

And am free.

Yet:

Shyness and Introversion

Is enfolded around and within me too –

Sometimes I am consumed by it

And cannot or rather

Do not come out of

The hiding place.

Oh dear!

It's a very hard topic.

I don't want to lose my Voice

Permanently,

So I write.

I can write

The pen can pronounce words

And sounds

And voiceless voices

That speak.

It was and is my only "real",

Honest and free voice.

I write what I like.

**I sing. I sing.
I used to sing.
Voices.
Family singing.
More singing.**

**My throat opens up when I sing.
The fear goes.
We all sang together as a family.
My one sister and I do that to this day...
Singing together in harmony.**

**The Voice cannot really be silenced...
Yet, I am sad to say, it was.**

**It took a lifetime to find it back.
That is terribly sad, but true.**

**But it's not gone
(and who knows how long my lifetime will still last?)
There is still lots of time left!**

10.Change – Verandering

Change with the intensity of the wind - I always work - I always worked
But... I don't expect to be heard to be taken seriously
I am terrified that "one" is walking away if it turns out I mean what I write
That I'm sure writing can change your life - That writing is a guideline
that you cannot ignore - I look at the image and see a tangle
The smile of the Whale is omnipresent - it carries the Great Spirit within
The smile is not only in the Whale - But also in the Grey Bird that wants to fly
The Siamese twins looking one way - In the smooth eel that watches
I think about my jumping feet - What is their message?
Jump out of the band? - Show what you have to offer?!
You have more to offer than this - You are too scared or too shy or too proud
Change is where you turn out to be the tangle itself
Do not let yourself be lulled to sleep!

Verandering met de hevigheid van de wind - Ik werk altijd – Heb ook altijd gewerkt
Maar...ik verwacht niet dat ik gehoord zal worden - Serieus genomen zal worden
Ik ben als de dood dat 'men' wegloupt als blijkt dat ik meen wat ik schrijf
Dat ik zeker weet dat schrijven je leven kan veranderen - dat schrijven
dan wel een leidraad is waar je niet omheen kunt - Ik kijk naar het beeld en zie een
kluwen - Alom aanwezig is de glimlach van de Walvis die de Grote Geest in zich draagt
De glimlach zit niet alleen in de Walvis, maar ook in de Grijs Vogel die wil vliegen
De Siamese tweeling die één richting uitkijkt - In de gladde aal die toeschouwt
Ik denk aan mijn springvoeten - Wat is hun boodschap? Spring uit de band?
Laat zien wat je in huis hebt?! - Je hebt meer te bieden dan dit
Je bent te bang of te verlegen of te hoogmoedig
Verandering is daar waar je de kluwen zelf blijkt te zijn
Laat je vooral *niet* in slaap sussen!

11.C-Writer day with Anna-Eva White
Walking meditation and Words by Irize Loots

**I feel drowsy walking about the room.
Slowly encircling the space where we've checked-in,
walking slowly-slowly,
But force that pace
Noticing also that it brings me to a quiet space
Within.
My feet-feel the floor,
My feet feel my boots
And the heels of my shoes touching,
Clicking,
The floor with each step against my shoes.**

**I don't walk slowly naturally.
The act of walking itself is something
I like to give a more active rhythm to usually.
Still I go with the exercise,
Feel my knees wobbly
The steps are too big.
Slower and smaller steps.
I struggle to stay with Anna's voice,
With the exercise.
I have tremendous resistance
To hear that I must feel my legs, my hips –
In a way it is as if**

She's not saying anything.

Feet. Knees. Legs. Hips.

Did she say that?

I am also a little deaf in my one ear,

So soft voices are hard to follow.

I also project too much – give too much voice,

Sound-breath to words,

Because I don't hear well anymore

Especially when I have a "sort of a cold"...

The spine, I hear

As I pass the mirror

Towards the third corner of the room we're pacing

Each individually,

Yet together.

The spine, I feel,

And my shawl over my shoulders

Gently hugging me today.

I think of touch – near and far,

The act of touching.

My shawl touches me.

My spine and then... I get distracted,

Cannot follow Anna's words
Far-away, very soft
And I am at my presentation
Wondering if pacing the room prior to it will help me.
It's as gently meditative and peaceful
As it is also restless.
Is it? Restless, I mean...
Or is this just
The quiet space I needed today?

I like it – quiet spaces.

Anna says something about
“where you are if you're not here anymore?”

I don't know what to make of that.
I feel a little dizzy.
Cough. Feel dizzy.

I need coffee.
I need...
To get out of the sleep mode
To just lift a little.

We're close to our chairs...
We're coming to write.

Here I am.

12.Messages from another World - Will Kellermann

Het schilderij wordt groot geprojecteerd op de buitenmuur van het beursgebouw op het Museumplein en het hangt ook binnen in het echt.

De beurs zal plaats vinden van 5/8 november 2020. www.artexpo-amsterdam.com

Het idee voor dit schilderij is ontstaan tijdens de week dat het duidelijk werd dat het Corona virus een grote impact zou hebben op heel veel mensen.

Angst, beperkingen, heldendaden van zorgmensen, eenzaamheid, andere werkomstandigheden, andere manieren om lessen te volgen, economische crisis, zieken en doden.

Een schrikbeeld waarvan niemand dacht dat het ooit zou kunnen gebeuren.

Maar in moeilijke tijden zien we ook de veerkracht van de mens om het goede te zien en te doen.

Will Kellermann in haar atelier

Mensen hebben respect voor mensen in de zorg en tonen dat liefdevol, er is veel sprake van saamhorigheid, mensen worden creatief in het bedenken van oplossingen, mensen gaan dingen doen om eenzaamheid van anderen te verminderen en helpen met boodschappen doen. In plaats van feestjes wordt er op afstand gezongen en er worden video's gemaakt zodat er toch een feestelijk sfeertje heerst. Kortom mensen hebben aandacht voor elkaar in deze lastige tijden. We maken het dagelijks mee, het is mooi, voelt goed en geeft moed.

Voor mij persoonlijk is het ook een nieuwe ervaring. Veel binnen blijven en niet reizen is nieuw voor mij. Ik ben een mensen-mens maar merk dat deze nieuwgevonden rust mij kansen biedt om meer stil te staan en na te denken, om te voelen dat deze situatie de ruimte geeft om anders te denken en om nieuwe richtingen te ontdekken. Moeilijk is dat eigenlijk niet omdat er al veel vernieuwingen in mijn hoofd opgeslagen zijn. Ik denk al lang en vaak over verandering in mijn werk en heb daar ook vaak over gesproken, maar het kwam er niet van.

Het thema van mijn schilderijen op zijde als canvas, Silkcolors©, was jarenlang “De Vrouw”. In alle schilderijen komt zij tevoorschijn, vaak samen met symbolen voor

vrijheid, vogels, vlinders. Zelf heb ik als vrouw moeten vechten voor die vrijheid, omdat die niet vanzelfsprekend was. Ik was opgevoed, zoals dat vaak ging in die tijd, om de dochter van te zijn, de vrouw van, de moeder van... Pas toen ik lange tijd alleen was, heb ik geleerd echt mijzelf te zijn en te kiezen voor mijn talent en passie, schilderen. Ik wilde dit nieuwverworven gevoel van vrijheid en keuze doorgeven aan andere vrouwen, in een wereld waarin vrouwen nog té vaak onderdrukt worden.

Met mijn schilderijen bied ik een gevoel van herkenning en inspiratie aan de kijker die ervoor open staat en dat is mooi.

De kunstenaar in mij roept altijd om vernieuwing. Als ik een bepaalde techniek onder de knie heb zoek ik altijd weer naar andere hulpmiddelen om mijn gevoelens uit te drukken. Ik wil geen kunstjes maken. Al lange tijd loop ik rond met het idee een andere weg in te slaan. Wellicht heb ik het gevoel dat mijn boodschap "Vrouw" inmiddels helder doorgekomen is en dat er in mijn hoofd en hart ruimte is ontstaan voor nieuwe uitdagingen.

De eerste serie schilderijen waaraan ik begon tijdens deze crisis zijn gemaakt op een lang, smal stuk zware natuurzijde. Ik werkte er 14 dagen aan, het werden 14 Silkcolors© van 20 x 20 cm. Ik noem deze serie "Trees of the World". Het gaat om groei en natuurbehoud.

Zo ontstonden tijdens het schilderproces gemengde vormen van verf en collages. Ik verwezenlijkte beelden die al zo lang door mijn hoofd spoken en nam een aanloop naar iets nieuws.

Het eerste schilderij in dit artikel is een Silkcolor© en ik koos voor dit project een groter doek van een bijzonder soort zijde. En ineens zag ik het, ik zag het beeld voor me als in een heldere droom. Een beeld zoals ik nooit eerder had geschilderd.

Mijn werk zou mensen in deze bijzondere tijden opmerkzaam kunnen maken van de mogelijkheid om tot een verandering in denken en doen te groeien. Velen zijn al begonnen met een verandering van een meer koude, individualistische houding naar een meer warme, sociaal voelende houding. Dat laatste zit blijkbaar wel diep in de mens verankerd. Door een symbolische taal te creëren op mijn schilderij tracht ik een boodschap over te brengen die als het ware van buitenaf komt, die ons verteld dat wij kunnen veranderen om onszelf en anderen te inspireren, sterker en waardevoller te maken. Ik maak tekens die symbool staan voor mensen, kinderen, muziek, dansers, dieren, cijfers, letters, bloemen, planten, vogels, insecten en engelen. Sleutels om deuren te openen. De natuur reikt het mij aan. Zij geeft de toonzetting. Door de taal in het schilderij te ontcijferen en te herkennen, kunnen we leren beter voor elkaar en onze prachtige wereld te zorgen. Het schilderij zou een aanzet kunnen geven om op een positieve wijze een andere manier van leven te vinden. Een creatief proces. De man en vrouw zijn de hoofdrolspelers, zij komen van vier windstreken, Noord-Zuid-Oost en West. Zij kunnen de Silkcolor© ontcijferen en doorgeven ook aan de volgende generatie, zodat het nooit vergeten wordt.

www.willkellermann.com

13.Mediterende monnik - Meditating Monk

**Ik sta stil in het Rijksmuseum bij de mediterende Monnik bij
Volle Maan van Fredrik Martinus Kruseman 1816-1882
Ruïne op de achtergrond - Maan schijnt op het water
De lucht en de wolken zijn roze
De maan verlicht de hele omgeving
Het lijkt wel dag
Zwarte vogel in de lucht
Ik ben op zoek naar mensen die samen met mij willen mediteren
En ik vind deze monnik bij maanlicht
Ben ik gefascineerd door de monnik, door de maan
Of door de ruïne? Het is de combinatie
Zelf heb ik niet het lef om 's nachts naar een dergelijke plek te gaan
Ik mis de ambiance
Het schilderij brengt me dichtbij
Het nodigt me uit om te blijven staan
Om te kijken
Om te voelen
Om mij te identificeren met deze mediterende monnik
De gedachte die nu bovenkomt:
is dit een fantasie van de schilder?
was hij getuige of was hij de monnik zelf?
Ik lees dat de abdij vlak bij Brussel staat
Waar de schilder woonde**

**Het schilderij is geïnspireerd op 'Tetschenen Altar'
Van de Duitse schilder Caspar David Friedrich
Dat een kruisbeeld hoog in de bergen voorstelt.
Ook de korenaren in de lijst horen daar bij.
Ik ben NU in mijn hoofd terecht gekomen
Tijd voor stilte en luisteren naar mijn zachte innerlijke stem
Ik ben niet alleen de monnik
Ik ben ook de zwarte vogel en de overwoekerde ruïne
En ik ben de volle maan**

Meditating Monk

**I reflect on the meditating Monk at Full Moon
by Fredrik Martinus Kruseman 1816-1882 in the Rijksmuseum
Ruin in the background - Moon shines on the water
The sky and clouds are pink - The moon illuminates the entire environment
It seems like day - Black bird in the sky - I am looking for people who want to meditate
And I find this monk by moonlight – Am I fascinated by the monk, by the moon
Or by the ruin - It's the combination - I don't have the guts
to go to a place like that at night – So I miss the ambiance
The painting brings me close - It invites me to stop - To watch - To feel
To identify with this meditating monk - The thought that now comes up:
is this a fantasy of the painter? Was he a witness or was he the monk himself?
I read that the abbey is close to Brussels where the painter lived
The painting is inspired by "Tetschenen Altar"
from the German painter Caspar David Friedrich
that represents a crucifix high in the mountains.
The ears of corn in the list are also included.
I got into my head NOW - Time for silence and listening to my soft inner voice
I am not only the monk I am also the black bird and the overgrown ruin
And I am the full moon**

14.C-Writers day with Irize Loots

Speak up

*Het Licht – dat jij bent. Het Licht – dat ik ben.
The Light – that you are. The Light – that I am.*

I am light. And I am dark.
I am a flame and not a flame.
I shine when I am light, and hide when I am dark.

The themes were Mothers,
and Voices,
and Speaking up, and Speaking out.

There is no reason to hide when I can shine.
I wonder how to shine when I feel darkness.
I guess that one can shine
into the corners of darkness too – one's own dark corners.

How do I reach the Voice that's Light,
The Voice that's dark, and
The Voice that simply is?
When I reach into out
I come out.
I shine in,
I shine out.

A flame has a flickering
But shines because it's been ignited.

I have no words.

My flame my Passion.
My Passion my Light.
My Light my Words,

My Words my Voice.

**Do I have something to say? Do you?
Can I listen to your Voice
And hear my own
Or speak up for you to hear me?**

**How do I speak to be heard?
And am I heard when I am silent?**

**Every word, every pause for silence,
Every sound with and without breath,
With and without words,
Or not...**

**I have important messages.
Do I share them?**

**Is that my Light?
How many Lights can light up the world?**

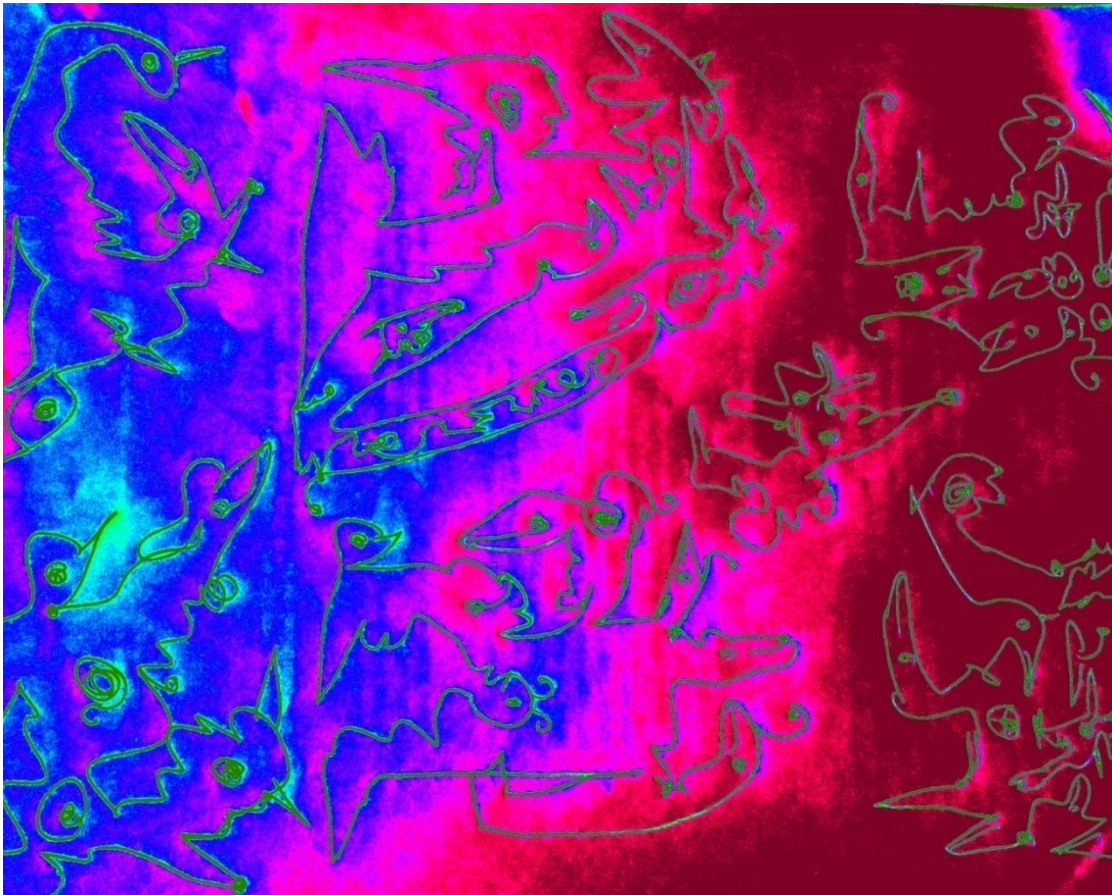
**All lights can light up a dark room.
Not one but ALL.
Not just yours, but also mine.
Our lights together
Will light the flames of others.**

**I am not sure,
But it seems that's the way.
The Light is in me and you...
And what we say and share.**

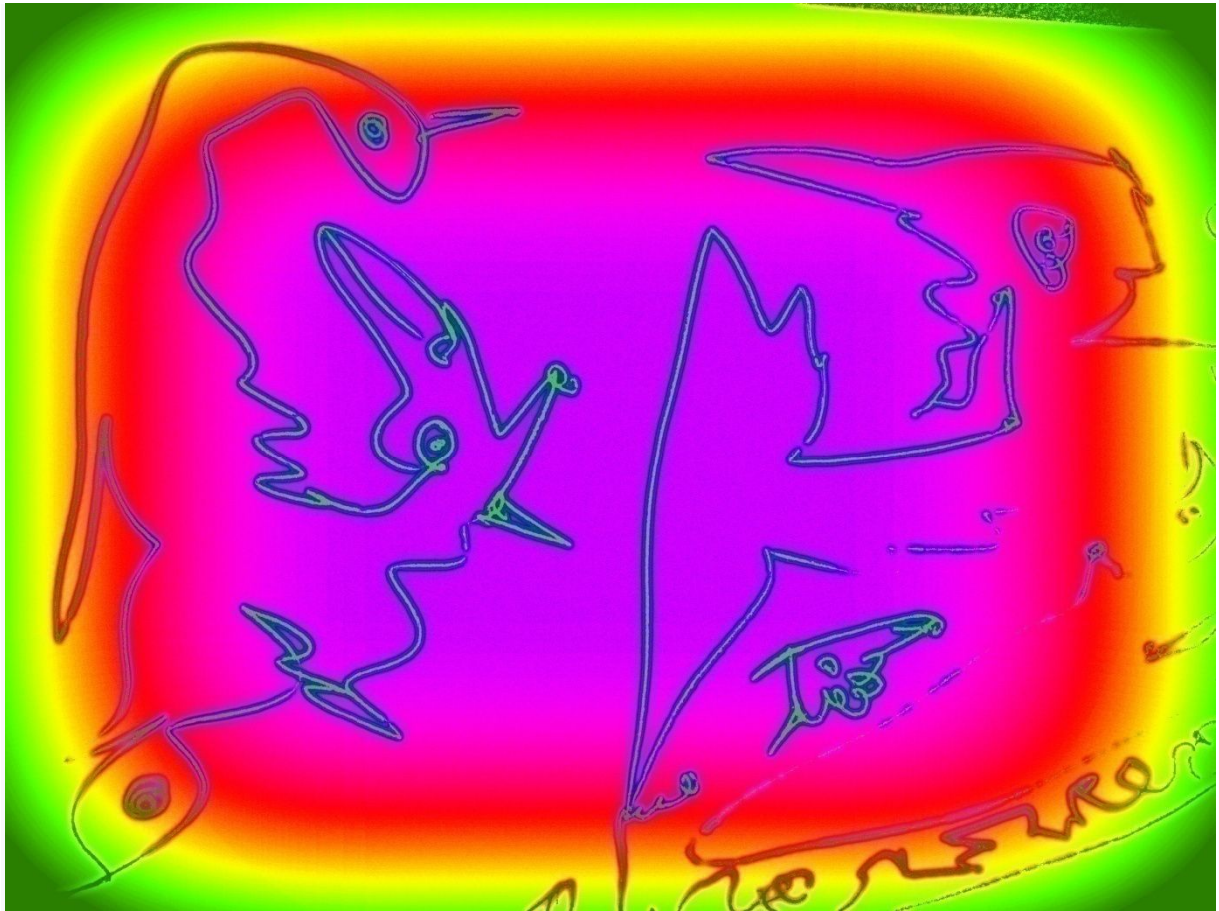

15.Een blik

Flarden van een droom
Ik zag een muis
Die niet eng was maar aaibaar
Met een langharig vachtje
Zilvergrijs
Waar ik zo van hou
Ik zag een man
Van wie ik hou
Hij sprak niet
Keek alleen
Ik keek ook
We keken naar elkaar
Zagen elkaar
Het gaat om het kijken
Het gaat om de blik
Daar is het trouwens ooit mee begonnen
Met de blik
Nooit meer kwijt geraakt
Zit nog altijd diep in mijn ziel
Gelukkig dat er dromen zijn
Die de werkelijkheid verdringen
En de Onderstroom boven brengen

15.A Look

Shreds of a dream

I saw a mouse

Which was not scary but cuddly

With a long-haired coat

Silver gray

What I love so much

I saw a man

Whom I love

He did not speak

Only looked

I also looked

We looked at each other

Saw each other

It's about watching

It's about the look

It started with that by the way

With the look

Never lost it

Still deep in my soul

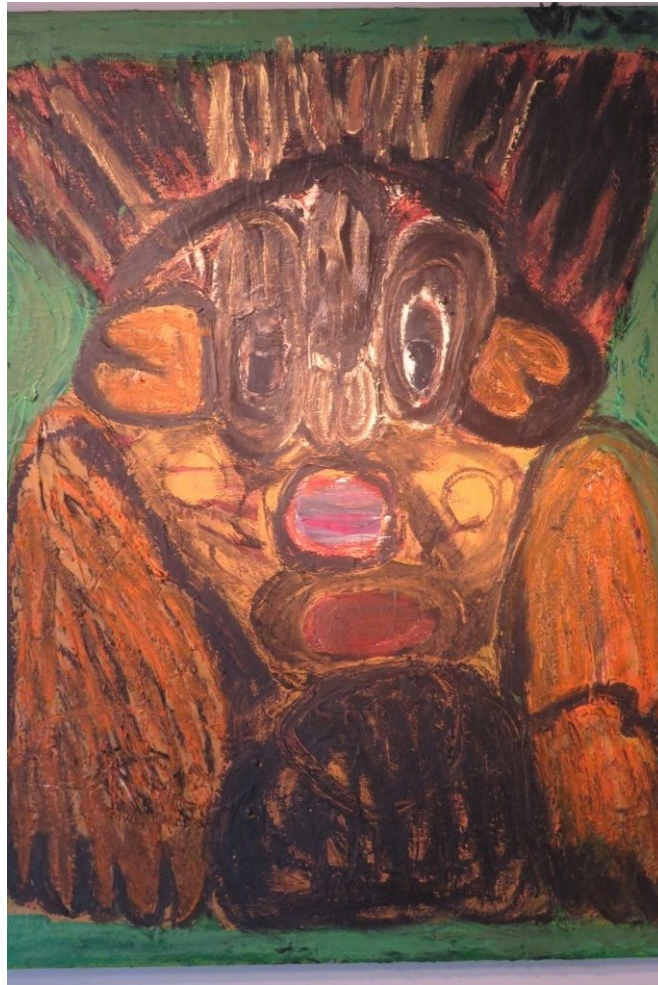
Fortunately there are dreams

Who supplant reality

And bring up the Undercurrent

16.Orang Oetan - Orangutan

Ik val voor de Orang Oetan
Hij kijkt me aan recht in de ogen
Zijn haren staan overeind
Zijn keel heeft alle kleuren van de regenboog
Zijn hart is open
Zijn buik is zwart
Zwaar van de woede, de pijn, de angst
Hier zit ik gevangen in het web van de mens
De mens die alleen mijn buitenkant ziet
Geen oog heeft voor mijn binnenkant
Die ook leeft en resoneert
met de mens die voor mij staat
Los van of hij of zij kijkt
Maar zie mijn oren, zij zijn open
Ik hoor ook jou
Zie mijn poten vermond als vleugels
'I can fly away...'

I fall for the Orangutan
He looks straight at me
His hair is on end
His throat has all the colors of the
rainbow
His heart is open
His belly is black
Heavy with anger, pain, fear
Here I am trapped in the web of man
Man who only sees my outside
Man who has no eye for my inside
It also lives and resonates
with the person in front of me
Regardless if s/he watches
But see my ears, they are open
I also hear you
See my legs disguised as wings
I can fly away...

Artwork/Kunstwerk Wijnand de Vries in de OutsiderArt Gallery

17.Het regent

Zaterdag 6 juni

Het regent of althans daar lijkt het op

Ik ervaar het als een echte Corona zaterdag

Ware het niet dat...

ging ik nu heerlijk naar de film

of naar een winkel om leuke kleren te kopen

of naar een museum

Kan nu ook maar ik ben nog te bang

Voor de consequenties

En ik moet reserveren

Denk: daar kom ik toch niet in...

Voel: onzin je zit jezelf te kort te doen

Is trouwens ook meer een gedachte

Mijn gevoel zegt pffft... genoeg

Ik wil me weer vrij voelen

Zaterdag 4 juli
Het regent
Ik heb kaartjes
Ga naar Eye
'Les Plus Belles Années d'une vie' zien
Neem het Openbaar Vervoer
De angst is niet overwonnen
Maar onder controle
Vertrouwen is bezig
Terug te komen
Jammer dat het regent
Geen weer om op een terras te zitten
Zo is er dus altijd wat...

18. Vijftig Jaar Later (for English please scroll down)

Les Plus Belles Années d'une Vie
Ik zit in een gemakkelijke stoel in Eye
De zaal is omgetoverd tot een salon
Met fauteuils en bijzettafeltjes
De anderhalve meter is hier heilig
De salon is vol
De film begint en het gezicht van Jean-Louis Trintignant
Verschijnt groot in beeld
Oud en kwetsbaar en verlegen geworden
Het duurt en de tranen wellen op in mijn ogen
Ik word geraakt
Ook voor mij is het vijftig jaar later
Precies vijftig jaar geleden
Woonde ik in St. Tropez
En beleefde een grote liefde met een Franse schilder
Sprak Frans
Ik voel nu hoe oud, hoe kwetsbaar en schuchter
Ik zelf ben geworden als ik vol in beeld ben
Zijn blik trekt de aandacht
Hij kijkt vragend glimlachend
Hij is onschuldig, hij weet van niets...
Zijn geheugen is er nog wel maar vertoont gaten
Dan gaat de camera naar Anouk Aimée
Ook voor haar is het vijftig jaar geleden
toen ze in de film Un Homme et Une Femme

**Anne Gautier en Jean-Louis Duroc speelden
Zij heeft haar charisma behouden
Ze is nog altijd stralend en een lust om naar te kijken
Zij heeft een winkel en een dochter (niet van hem)
Hij is beland in een luxe verzorgingstehuis
Heeft een zoon (niet van haar)
Die haar komt bezoeken in haar winkel
En vragen of ze alsjeblieft zijn vader
een keer wil bezoeken omdat hij het alleen
nog over haar heeft
Natuurlijk gaat ze en klikt er iets dat er nog altijd is
Nooit overgegaan, niet bij hem en niet bij haar...
Ook al zijn ze ooit vechtend uit elkaar gegaan
Omdat hij het niet kon laten
ook andere rokken na te jagen
Als zij terug denkt aan hoe het was tussen hen
Verzucht ze 'Het was te volmaakt...'
Ook dat raakt me nogal diep
Omdat ik ook dat herken
Ook ik moest St. Tropez en Alain verlaten
Tenminste dat dacht ik toen
Geen werk, geen geld...ik was geen kunstenaar zoals hij
Die leefde van de zon, de lucht en toch altijd zijn wijntje had
Ook ik ging terug om te ontdekken
Dat de liefde niet veranderd was
Maar de alcohol had wel zijn vernietigende werk gedaan
Zijn hand trilde te veel, schilderen ging niet meer
En 'Faire l'amour' was er al helemaal niet meer bij...**

18. Fifty Years Later

Les Plus Belles Années d'une Vie - I sit in an easy chair in Eye
The room has been transformed into a salon with armchairs and side tables
The meter and a half is sacred here - The salon is full
The film begins and the face of Jean-Louis Trintignant
Appears large on the screen becoming old and vulnerable and shy
It lasts, tears well up in my eyes I'm touched
It is also fifty years later for me - Exactly fifty years ago
I lived in St. Tropez and experienced a great love with a French painter
Spoke French - I now feel how old, how vulnerable and timid
I have become myself when I am fully in the picture
His face on the screen draws attention –
He looks questioningly smiling - He is innocent, he knows nothing ...
His memory is still there but shows holes - Then the camera goes to Anouk Aimée
It was also fifty years ago for her when she appeared in the movie
Un Homme et Une Femme and played Anne Gautier
while he was Jean-Louis Duroc - She has retained her charisma
She is still radiant and a joy to watch - She has a shop and a daughter (not his)
He ended up in a luxury nursing home - Has a son (not hers)
Who comes to visit her in her shop and to ask if she please will come
To visit his father once because he is alone and talking about her
Of course she goes and something that is still there clicks
Never passed, not with him and not with her...
Even though they once broke up fighting because he couldn't resist
also chasing other skirts - When she remembers how it was between them
she sighs "It was too perfect ..." - that also touches me deeply
Because I recognize that too - I also had to leave St. Tropez and Alain
At least that's what I thought then - No work, no money...
I was not an artist like him who lived on the sun, the air and always had his wine
I also went back to discover that love had not changed
But alcohol had done its destructive work
His hand was shaking too much, painting was no longer possible
And "Fair I amour" was definitely not there anymore ...

19.Pola

**Pola heette eerst Lola - Ze woonde toen nog bij
mijn volle neef Cees en zijn vrouw Janny
Ze kwam bij mij toen Janny overleed en Cees alleen
Voor - ik geloof - vier katten en een hond moest zorgen
Kater Tijger ging naar mijn moeder die een muizen crisis beleefde
En omdat ik van schildpadkatten hou, kwam Pola bij mij
en bij Flipje en Beau en ik denk ook nog Pier
Ik was van drie hoog naar beneden met tuin gekomen
En gunde het ze om mijn poezenparadijs te beleven
Lola bleek niet gesteriliseerd - Spannend!
Misschien viel er wel een leuke kater op haar
Gebrek aan katers was er niet maar die waren kennelijk allemaal 'je weet wel...'
Want hoe het ook zij Lola inmiddels Pola werd knettergek van de hormonen
die door haar hitsige lijf gierden, dus toch laten steriliseren
In de hoop dat dit haar rust zou brengen - Ja dat gaf wel rust maar helaas
Kwam het te laat - De kanker sloeg toe - Ik moest haar gewoon laten gaan
Op die dag zat ik uren naast haar om haar bij te staan
bij het uitblazen van haar laatste adem- Ik voelde hoe het leven langzaam
uit haar weg trok en maakte toen dit schilderij**

20.Comfort

What are the facts?

Fat belly on one leg

Smiling face – Eye in the back

A bird is the foundation

There is blue – Must be water

There is green a space with a yellow triangle

On the head a cap that looks like protection

Something mousy is pointing

I do not have enough words

How does it feel?

I feel a pressure in my breast

While looking at the whole picture...

Why? What does it mean?

I feel uncertain – There is so much I do not recognize

But is there all the same

It must be about the invisible world around me

I do need the bird

I am a belly

I am lots of faces

That can turn outward or inward

I want to know and to open a book with wisdom

How about the comfort?

Is this word in itself not enough to relax?

There is comfort around me

Or rather I am comfort

I am all those things and colors

I can not name but am all the same

21.Walk to the Beach

**I step out of The White Cape - De Witte Kaap
That is a cruiship like apartment building
Go to the right and stand eye in eye with the beauty
Of the wild flowers between the rocks along the canal
I have seen this before, made pictures of it before
Wonder why I have to do this again and again
I can't help it, it is an addiction
I look, look more intens and see
It is all new to me
Tears are raising up in my eyes
I live here
This is part of the World where I belong
I feel immensely grateful
All I did to be here
Is give up my comfortable apartment with garden
And bow my head because I was in need of social rent housing...**

**Here I arrive on a dangerous spot
I have to cross the road
No traffic lights
I am not supposed to be there
I am supposed to follow the signs
That will lead me in a detour
Along gates and gates
They are building a bridge
And roads need to be accomplished
It will be great once they are finished
But that will take time
Until then I am a pioneer
Crossing roads on forbidden places
Finding her way between the sand heaps**

**Here I feel relieve
The path along the rocks
Close to the water is still waiting
I can hear the burble, the slashing of the water
Coming to me and going back endlessly
So many footsteps together with Poe I have left here
I was afraid when they started creating a path to cycle
That we the dogwalkers would be forgotten
So anxious that the rest of my days
I could only walk here on asphalt
While cyclists would have the right of the way
But no it is not like this
There is a road with asphalt for pedestrians and cyclists
But who is willing can walk down
To find sand that is not structured...**

The path will come naturally when it is used that way

**After meeting a spoon I have to go up
To the asphalt if I want to reach the beach
Why should I complain?
I walk on solid ground
And yet I have the memory of the time
When this was still 'wild' and walkable
Without worrying about dogs
Running into bicycles
Now it seems empty but...**

**The beach for the surfers where we are not allowed to swim
But the surfers are not always there
And then the walkers with dogs are in charge
And even when the surfers are there
There is a gate that keeps us apart
Here we are maybe not allowed but tolerated
Good enough for us
Walkers with dogs are not popular on beaches in use
But we are there every day come rain come shine
So who cares. When you are alone or together on this beach
You are free and so are the dogs**

The door to the private space of the surfers
Looks attractive
When you enter you belong to the privileged
Who are young with athletic bodies
That can bent with the wind
In fact they are nowhere without a strong breeze
If we walk on just a few meters we reach the real beach
Where mothers and fathers and children reign
No place for dogs, at least not in the summer

**Ex-Blijburg now Lolaland is still there till the end of the summer
I can go there to have a drink or something
Sometimes I do but not like I used to
Then I felt at home now I don't know
Something is missing: the warmth, the tone
If I had not been there then
It would be no problem as it is okay in itself
But now I compare, can't help it
When I see the remains of a sculpture that was started
When they were still here I feel a pang in my heart
They were so creative and had so much joy to offer**

**On my way back I decide to choose the path
Close to the Centrum Island they are constructing
Since I came here in 2016
I am so curious what is happening behind those gates
But I need patience
Of course I have an idea but that is far from the real thing
In the meantime there is enough to enjoy for children
I love to look at them when they skate like acrobats
And wonder if Vrijland and the skate circuit are permanent
It looks like it...but I doubt it.
Living in IJburg means living with constant changes**

**As I am exploring I follow this sand road
Meant for the traffic connected with constructing
I have never seen it
I know it won't be there for ever and follow it
It 's like walking in the desert
Only difference make the gates that are supposed to keep me out
Still I can go a long way and don't hesitate
Certain that I will find an opening somewhere
It is a strange feeling I walked into a trap
I walk and walk in circles no way out for me
I am on forbidden ground
I should have known better**

When I walk back I see this sign warning children
For the dangers in this area that is not meant as playground
I feel rather naughty although I was not playing but exploring...
Nevertheless I came to the end of this adventure
Behind the gate and the billboard with the words
Music has no Boundaries
I can see De Witte Kaap
Waiting for me to come home...

22.Smartphone

**Ik ben geen smartphone
Daarvoor ben ik niet smart genoeg
Ik sta niet aan of uit
Ik heb geen zin om moeilijk te doen
Ik wil niet bediend worden
Ik maak geen belgeluid op commando
Ik ben niet digi
Ik heb geen idee
Hoe ik zou moeten zijn
Als ik wel een smartphone was
Ik heb wel een smartphone
Maar bedien hem niet
Nog niet tenminste
Ik ben ook geen app
Zou ik wel moeten zijn
Voel weerstand
Wie zegt dat ik dat moet?
O, dat ben ik dus zelf!**

**I am no smart phone
I am not smart enough for it
I am not on or off
I don't feel like acting difficult
I don't like to be manipulated
I do not sound when ordered
I am not digi
I have no idea
How I would be
If I were a smart phone
I do own a smart phone
But do not use it
At least not yet
I am not an App either
I think I should be
I feel resistance
Who is telling me that I have to?
O, okay, I am the one saying it!**

23. Cost

Het lijkt een monster met een grote fallus waar links een kop aan zit
en rechts een uitloop - Het is een T die voortkomt uit Het beest dat net zo goed een
blauwe vogel kan zijn als een draak of een blaffend hondje als waarschuwer
Ik zie ook voetjes onder de vogel uitsteken en een vlieger die nergens op slaat
Rechts op de rug van het beest houdt een konijn zich koest
Ik ben dat konijn, ik hou me koest - Ik ben er wel maar heb nog niet het gevoel
dat ik erbij hoor - Toch ben ook ik deel van het geheel - Ik ben de vlieger en de fallus
De Blauwe vogel en het Blaffende hondje - Ik ben ook de voetjes die kunnen trippelen
Springen dansen en gewoon wandelen - Zonder de voetjes is Het beest nergens
Zonder de voetjes zit Het beest aan de grond - Het zijn de voetjes die blijven bewegen
Altijd op zoek naar nieuwe wegen

It looks like a monster with a large phallus with a head on the left
and a spout on the right - It is a T that comes from The Beast that might
as well be a blue bird like a dragon or a barking dog as a warner
I also see feet sticking out from under the bird and a kite that makes no sense
Right on the back of the beast a rabbit keeps quiet - I am that rabbit, I keep quiet
I am there but don't feel yet that I belong - Yet I am also part of the whole
I am the kite and the phallus - The Blue Bird and the Barking Dog
I am also the feet that can trip jump dance and just walk
Without the feet, the Beast is nowhere - Without the feet, the beast is on the ground
It are the feet that keep moving always looking for new ways

24. Introduction to 'Two Women'

Colleagues, friends, rivals?

In the picture me the oldest and the wisest and my sister Bep the prettiest

Although the following story is not about me and my sister
I use the picture because competition in my life
started with getting a sister.
Before she was there I was the only child
And did not need to compete.
Competition in my family was about
- who is prettier
- who is funnier
- who is more intelligent
and so on and so on.
When I look at those two girls from a distance
I immediately feel tension
Now we are both in our eighties
And are still the eldest and the younger one
The eldest who should be wiser
And the younger one who should be prettier
What happened in between is of course complex
But I use this example because it explains
How I behave in relation to women who come close to me.
I wrote the words of 'Two Women' when my colleague
who turned out to be also a friend and a rival was dying.
I had to write them although I knew
She would never hear or read them.

I had to write them because I was left behind
With the painful feeling of not being seen
In my love and friendship for her.
What years had been an exciting relation
changed when we were together in Russia
where I got sick and she became afraid and angry with me...
The most painful was that she went back home before time
Without even saying goodbye to me. No contact possible anymore.
Only a year later when she knew she was going to die
She phoned and told me that cancer was going to kill her
I burst out crying...
She could receive that and agreed to meet to tell
Her side of the pretty horrifying story
I listened to her but...I did not and still do not see
that I was the guilty one
My side of the story was also pretty painful
But – no way – she did not want to hear it
She had more important things to pay attention to
At the time I could not overcome the feeling of rejection
But now I feel have been stupid
Stupid because I missed the chance to say her
That nevertheless I was grateful
for the wonderful experiences we shared.
By writing it down I in fact
told me what it was all about for me
By writing I was able to change the feeling of being the victim
to the warrior I also have in me
The warrior who longs to make the World
A better, a more friendly place
A place where we respect the feelings
of ourselves and of others
Even if it is about anger and fear.
Once we become aware that we are all human beings
With our mistakes and our longings and our love
And our anger and fear
We can stop judging ourselves and the other
and instead be curious and open
On moments like that new adventures, new relations,
new experiences can come forth...

PS I wrote the story in Dutch
I hope you find a way to translate
if you want to read it
I often use google myself
Knowing that it is impossible for a machine
To always know which words to use
As there are many synonymous...

25. Twee Vrouwen: Collega's? Vriendinnen? Rivalen? *Wie heeft gelijk? Wie heeft het gedaan?*

Toen ik je voor het eerst zag in april 1985 op het vliegveld van Alicante, stond je wiebelig op je benen. Je had net weer een operatie achter de rug en was afhankelijk van stokken. Je vroeg me of ik je wilde bijstaan met het pakken van je bagage van de band en dat was een opening naar een gesprek, dat naar vriendschap zou leiden. Niet dat dit meteen geregeld was. Zulke types zijn wij niet. Wij gaan niet over één nacht ijs, maar snuffelen wat aan elkaar en als de geur bevalt, doen we de volgende stap. We waren op weg naar El Bloque waar we een Gestalt opleiding gingen doen. In de bus gingen we naast elkaar zitten en dat gaf ons de gelegenheid een tweede blik op elkaar te werpen en onze achtergrond te delen. Eén ding hebben we gemeen: we zijn geboren Amsterdammers en dat scheidt een onmiskenbare band. Hoewel we allebei de Gestalt Opleiding gingen volgen, bleken onze achtergronden wat dat betreft niet hetzelfde. Jij was psycholoog en werkte al jaren als therapeut en ik werkte als redactrice bij Viva en wist alleen van therapie omdat ik er zelf in terecht was gekomen. Jij mocht daarom het eerste jaar overslaan en direct in het tweede beginnen. Het betekende dat je een voorsprong had, als je in die termen denkt, tenminste. In de tijd dat ik de opleiding deed heb ik je niet vaak ontmoet. Je zat in een andere groep, in een andere wereld, we waren allebei druk met andere dingen. Toch herinner ik me een nacht in El Bloque waarin jij en ik en nog een studente met drank op in een hevige discussie terecht kwamen die in een echte ruzie ontaardde. Het maakte ons niet schuw voor elkaar maar wel voorzichtig. De wetenschap dat wij in staat zijn elkaar 'de ogen uit te krabben' hoewel we daar te netjes voor zijn, gaf een extra dimensie aan onze ontmoetingen.

Pim Wippoo op het Place des Lices in St. Tropez

Pas toen na een jaar of vier bleek dat ik de Gestalt Opleiding niet alleen voor mijn plezier en verdere groei deed, maar serieus therapeut wilde worden, ging ik naar je toe om supervisie van je te krijgen. Ik wilde van jou horen of ik het goed deed en of ik niet helemaal mesjokke was geworden om te denken dat ik een bordje Gestalt Therapeut op mijn deur kon zetten. Ik had je bevestiging nodig om mijn nieuwe vak te kunnen uitoefenen. Je bedeede me gul. Er bleek niets mis met mij als therapeut te zijn, ik deed wat ik had te doen en jij had daar geen kritiek op. Integendeel. Je stimuleerde me om door te zetten en daarmee ben je een van de gidsen die mij de weg in therapieland heeft gewezen. Ik ben je daar uiterst dankbaar voor.

In het volgende stadium waren wij collega's geworden. Wij deden hetzelfde werk en toch was er een verschil dat altijd is blijven bestaan. Jij hoorde bij de reguliere wereld en ik bij de alternatieven. Jij was erkend en ik niet. Echt collega's werden we daarom nooit. Daarvoor verschilden wij teveel. Jij was van protocollen en de wetenschap en ik van proces en creativiteit. Misschien juist daarom of desondanks, besloten we dat we elkaar meer wilden zien. Nu in de rol van vriendinnen. Samen eten en de Amsterdamse restaurants uitproberen. Ze moesten wel van goede huize komen. Samen bitterballen en carpaccio testen. Samen wandelen in de duinen en langs de zee. Samen naar concerten en onze tranen bij Mahler delen. Samen van de boeken van Meier Shalev genieten. Samen op vakantie.

Met Alain Gerbaud in Café des Arts op het Place des Lices in St. Tropez

Eerst naar St. Tropez à la recherche du - mijn - temps perdu, omdat ik daar ooit woonde met mijn Franse amant, een schilder die onbekendheid genoot. Hij bleek er nog te zijn en nog altijd zijn eerste rosé 's morgens om half negen - -na de koffie - te drinken om in de loop van de dag over te gaan op de rode wijn. Ik keek door jouw ogen naar mijn leven van toen, dat veel weg had van jouw eigen leven destijds. Ook jij leefde met een schilder - in Friesland - die van een drankje hield. We bezochten het huis waar ik woonde, konden niet naar binnen maar aten bij de onderburen, dezelfde Vietnamezen die toen hun restaurant daar dreven.

Onze wandelingen langs de wilde kustpaden zijn onvergetelijk. Er ligt nog altijd een stukje te wachten dat we zouden doen. Het volgende jaar gingen we weer. Het toeval wilde dat net in de week dat wij er waren de zuster van mijn schilder overleed. Daarom moest hij naar Parijs. Wij brachten hem samen naar de bus. Omdat hij niet makkelijk liep, voelde hij zich gegeneerd over zijn 'pantouffes', de enige schoenen die hij kon velen. Als we later aan hem en zijn 'pantouffes' dachten, welden er altijd een lach in ons op. Een soort van 'ons kind' lach. Ik weet eigenlijk niet welk cijfer mijn ex-leven in St. Tropez van je kreeg. Nu vond je het hier bijzonder genoeg om het volgende jaar terug te gaan. Maar nu waren we daar terwijl we niet onbemiddeld waren, in een goed hotel slapen, 's middags op het strand gezegend met wijn lunchten, ons apéritief op het terras van Café des Arts nuttigden terwijl we naast ons Jan Cremer hoorde babbelen. En 's avonds deden we de restaurants eer aan. Een luxe leven dus, dat ik - toen ik er woonde - bepaald niet had. Toen leefde ik in armoede wat materiële zaken betreft en in rijkdom als het om liefde en cultuur ging. Expliciet hebben we elkaar nooit gezegd hoe we naar elkaars leven keken. Er heerste een rivaliteit tussen ons, die mij in ieder geval belette

Lunch

op Plage des Graniers, gefotografeerd door Pim Wippoo

om mij daarin uit te spreken. Toch geloof ik wel dat ik een punt scoorde door het St. Tropez avontuur op mijn naam te hebben. Toen we uitgekeken waren in St. Tropez besloten we een weekje Altea te doen. Daar gloorde El Bloque op de achtergrond waar we allebei onze voetstappen hadden liggen en geschiedenis maakten.

Ooit was ik een graag geziene gast in El Bloque, maar er ging iets mis waardoor ik me in die tijd *persona non grata* voelde. Jij werd onthaald door onze Gestalt nestor met wie ik in een autoriteitsconflict gewikkeld was. Dus scoorde jij dit keer. Jouw status was dusdanig dat je met alle *égards* door haar werd ontvangen. Voor mij was dat zuur. Hoe zo kon ik niet gewoon tegen haar doen en zij niet tegen mij? Ik vermoed of weet wel zeker dat dit met erkenning te maken had. Jij had haar erkenning helemaal niet nodig, zij wilde misschien juist door jou erkend worden. En ik was nog in de fase dat ik me druk maakte om door mijn Gestalt autoriteiten erkend te worden. Een heel proces dat jaren heeft geduurd en dat uiteindelijk leidde naar de ontdekking dat ik eerst mij zelf moest erkennen voor ik erkenning van buiten kan krijgen. Niettemin scoorde ook ik omdat ik er nog vrienden uit mijn glorie El Bloque tijd had die ons vermaakten.

Onze volgende tocht ging naar Dieu Le Fit waar jij de weg al wist omdat je er eerder was geweest en dik kon scoren. Ik volgde je met genoeg moet ik zeggen. Ook daar wandelden we en bleek jij een kaartlezer die ik niet kon maar ook niet wilde verslaan. Het maakt een van de verschillen tussen ons duidelijk. Jij bent van controle en goed voorbereid zijn, ik ben meer van in het Hier-En-Nu onderzoeken wat de mogelijkheden zijn en me in het avontuur storten. Het toppunt kwam toen we besloten samen een dag of tien in Taganrog aan de Zwarte Zee door te brengen. Ik had de grond al gelegd door mijn contacten in Rusland. En jij was gewapend door je kennis van het Russisch. Na je

Borsjt proeven in Taganrog aan de Zee van Asov

verschrikkelijke auto-ongeluk toen je een jaar of twintig was en minstens een jaar in het ziekenhuis moest revalideren, volgde je de Teleac cursus om Russisch te leren. De Russische schrijvers werden toen je vrienden en nu kon je de werkelijkheid aanschouwen en beleven. Taganrog, de geboorteplaats van Tsjechov. Wie was daar ooit geweest, behalve ik zelf dan?

Toen jij aankwam was ik er al omdat ik twee workshops zou geven. Een tegenvaller was dat ik niet in topvorm bleek. Uitgerekend in Taganrog kreeg ik wat leek op een hyperventilatie aanval en werd binnenste buiten gekeerd in de Russische medische molen. Zodoende was je aankomst in Rostov pover. Ik trilde nog te veel op mijn benen om de rit van twee uur langs donkere wegen aan te kunnen. Uiteraard werd je keurig afgehaald, compleet met tolk die je naar ons hotel bracht. Je zou om een uur of twee 's nachts aankomen en ik wachtte op je. Toen je er om vier uur nog niet was, besloot ik aan de receptie te vragen of er nieuws was. O, ja, mevrouw was al lang binnen, maar ze hadden het beter gevonden mij te laten slapen, omdat ik dat met mijn conditie nodig had. Ik was woedend. Ik had nog zo tegen de tolk gezegd dat ik wakker zou zijn als ze kwamen en nu had ik de hele nacht voor niks liggen wachten. De volgende morgen bleek dat jij ook van streek was en het stom vond dat je gehoorzaam was geweest. Er was trouwens iets gebeurd dat het avontuur luguber maakte: op weg naar Rostov was een ander vliegtuig neergestort dezelfde avond. Terroristische aanval? Gelukkig had je naar jouw Theo gebeld om te zeggen dat je goed was aangekomen, anders was de paniek uitgebroken toen de crash op de Nederlandse tv werd getoond. Aan het ontbijt vertelden we dit alles aan elkaar en het avontuur kon een aanvang nemen. Omdat ik heel rustig aan moest doen, ging je alleen op onderzoek uit.

Met Marina Perepelitsyna plus haar echtgenoot en Loshe, de tolk

Trots vertelde je bij terugkomst waar je was geweest en wat je had ontdekt. Het meest opwindende vond je de oude vrouwen die een museum beheerden en je met alle warmte ontvingen. Ik zelf was druk met mijn onderzoeken in de kliniek die twee deuren verder bleek te zijn. Ik vond dat nogal opwindend en boeiend. De doktoren die ik tegenkwam – allemaal vrouwen – bleken echte mensen die oprecht met me begaan waren. Samen hadden we lol met een van hen. Zij was jarig en vierde dat met een vriendin en wijn op een terras waar ook wij zaten.

Niet makkelijk was de ontmoeting met de collega die me had uitgenodigd om workshops aan haar cliënten en studenten te geven. Zij is dominant, dat moet gezegd worden. Ik had het ook niet makkelijk met haar, maar zonder haar zou ik daar niet zijn. Dus gebruikte ik al mijn Gestalt principes om optimaal met haar te communiceren. Zo kwamen wij terecht op de verjaardag van haar dochter, die in grootse stijl gevierd werd. Met de familie aan tafel, uitgebreid eten, drinken, zingen en een dansje toe. We waren het er over eens, dat we dit nooit meegemaakt zouden hebben als ik de weg niet had gebaand. Punt op mijn conto. Jij zou een lezing geven over psychotherapie in Nederland. Als autoriteit in het reguliere circuit weet jij daar meer van dan ik. Punt voor jou. Zo leek het tenminste, maar op de een of andere manier schoot er voor het zover was iets in je verkeerde keelgat, waardoor je noch mij, noch Taganrog noch Rusland langer wilde verdragen. Zonder me zelfs gedag te zeggen, vertrok je vroegtijdig en liet mij perplex achter. Ik kon alleen hopen dat je goed thuis zou komen.

Pas een jaar later hoorde ik weer van je. ‘Slecht bericht’ luidde het kopje van de email die je stuurde om aan te kondigen, dat het einde van jouw dagen in zicht was. Ik kon het nauwelijks geloven en eindelijk kon ik de tranen laten gaan die er al die tijd al zaten.

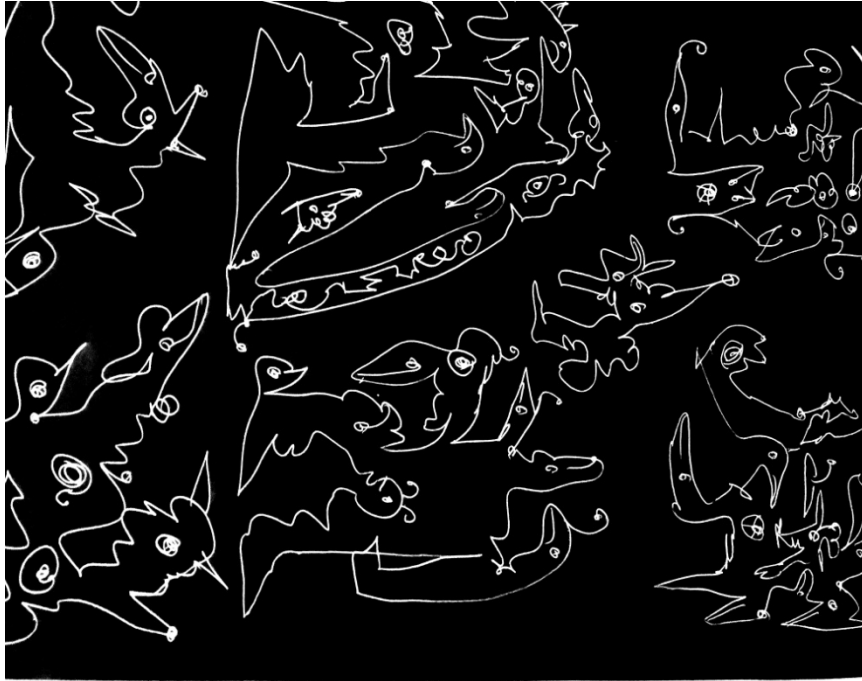

Bang voor elkaar

Verdomme, Pim, ik wil dit niet, ik wil je niet missen, ook al heb je me in de steek gelaten. Ik schreef je en God zij Geloofd en Geprezen kon je mijn tranen ontvangen en kon je weer contact met mij maken.

Je laatste maanden heb ik je gelukkig wel kunnen ontmoeten. Heb ik je stralende lach gezien omdat je even buiten was geweest en de zon had geproefd. Natuurlijk waren er ook de momenten dat je kwaad was op iedereen en op het leven dat jou op deze manier liet lijden. Ja, waarom jij nu weer? Moest je ons weer voor zijn en voordoen hoe je met gratie dood kan gaan. Of dat moest weet ik niet. Van wie zou dat moeten? Maar ik weet wel dat je het schrikwekkende dat de dood voor mij had een menselijke kleur hebt gegeven. Een van de laatste keren dat ik bij je was, zei ik: Het lijkt steeds gewoner te worden. Met het de dood bedoelend. Ja, zei jij. Eerst dacht ik dit is te groot, dit kan ik niet bevatten. En nu blijkt het gewoon te zijn.

Dit is zo ongeveer de tekst die ik had geschreven om voor te lezen op de afscheidsplechtigheid. Lieve Pim, had ik willen zeggen, we moeten nu afscheid van je lijf nemen, je lijf dat je op de proef stelde en liet genieten. Maar je geest, je lach, je liefde, je beter weten, je perfectionisme, je genadige kritiek en je enthousiasme, leven in mij en – ik neem aan - in al je geliefden, familieleden, vrienden, collega's, burens en dieren door. Dank voor de rijke erfenis die je achterlaat. Maar zo ging het niet. Ik bleek niet op je lijstje van uitverkoren sprekers te staan. Dit confronteerde me met de dubbele gevoelens, die ik tijdens je ziekbed heb lopen onderdrukken. Ik ben nog steeds blij dat we weer tegenover elkaar zijn gaan zitten, elkaar in de ogen hebben gekeken en onze goede herinneringen hebben opgehaald. Wat we niet deden is aandacht aan mijn kant van het verhaal geven. Dat ik achter was gebleven met een gevoel van verraden zijn, wilde je niet horen. Ik bleef de kwaaië pier op wie je kwaad was en die de schuld was dat jij op de vlucht was geslagen en in een gevaarlijk avontuur terecht was gekomen. Eerst op het vliegveld van Rostov waar je een kaartje moest zien te bemachtigen terwijl niemand Engels sprak. En in Moskou had je de metro moeten verlaten omdat er een terroristische aanslag plaatsvond terwijl jij op weg was naar een vliegveld aan de andere kant van de stad. Vreselijk, dramatisch, maar was dat mijn schuld? Lijkt m're niet!

Jij bent vertrokken naar de andere wereld, terwijl je niet door mij gesteund wilde worden. Ik mocht je af en toe bezoeken, je mijn aandacht geven en luisteren naar wat je moest doormaken. Dat was een groot lijden en een groot werk, dat jij met al je eigen scherpste en uithoudingsvermogen hebt volbracht. Jij had mij niet nodig, je had je Theo die zich met al zijn vezels om je bekommerde. En je had andere vriendinnen en collega's die je als vroedvrouwen begeleidden in deze laatste fase van je leven. Je zat niet te wachten op mijn vriendschap die je mogelijk weer in contact met mijn kwaadheid en die van jou zou brengen. Tenminste al schrijvend is dat het antwoord dat ik op mijn onuitgesproken vraag krijg. En wat ik nu pas beseft is dat het ging om jouw gelijk. Omdat ik niet betutteld door je wilde worden en – volgens jou – niet naar je wilde luisteren toen je me meedeelde dat ik moest stoppen met mijn onderzoeken in de Russische kliniek omdat ze te primitief waren. Ik vond wat je zei onzin. Ik had het gevoel dat ik met echte aandacht onderzocht werd in plaats van met meetapparatuur. Maar toen het woord gevoel bovendreef, ging je bijna over je nek. Gevoel, gevoel...niet wetenschappelijk! Dus ging je op de vlucht, te bang voor wat? Ik weet het niet precies, maar wat ik nu wel begrijp is dat ik 'het had gedaan' dat ik de schuld was van jouw vlucht en jouw dramatische terugkeer. Als ik dat toen had begrepen, had ik kunnen zeggen: 'Lange Neus lieve Pim, jij bent gevlucht, jij het risico genomen, jij bent in de angst terecht gekomen, zonder met mij te delen waar dat over ging.'

Het gevolg is dat ik in mijn eigen angst voor afwijzing en verlaten worden terecht kwam en niet doorvroeg. Te bang om de waarheid te horen. Ik weet al heel lang dat als de angst toeslaat er geen ruimte voor liefde is. Maar ja, ook al weet ik dat, als het gebeurt dringt niet meteen tot me door dat het hierom gaat. Ik moest dit verhaal aan de openbaarheid prijs geven omdat het me talloze malen is overkomen en ik iedere keer weer in de val loop of liever liep. Ik ben bezig te groeien en ben daarom grote dank verschuldigd aan al die dierbaren die me wakker hebben geschud. Hoe dan ook kunnen we niet buiten elkaar als het gaat om complete mensen te worden. In Gestalt leerde ik het woord zichzelf in relatie tot... Wie alleen loopt, raakt de weg kwijt, is een Afrikaans gezegde dat me diep raakt!

26.Faith

When there is Faith

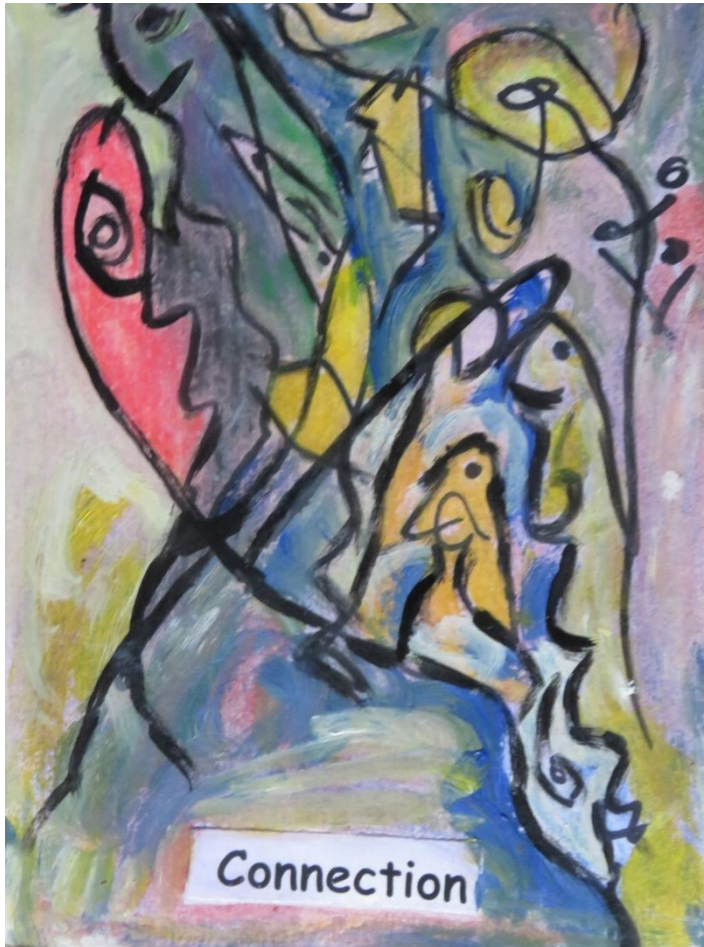
there is

No Pain

Marina Abramovic

27.Connection

**I the pink whale am a connector
I am on the outside looking at my surrounding
And see blue, yellow, green and some purple
In the corner there is the yellow criticaster
Who does not long to connect
He knows better than that and he is on the inside
Occupying a better place than me
He is warning the blue goldfish, the one eyed kyte,
The sweet greenish sealion to be aware
There has been enough connecting in this community
That turned out to be dramatic he thinks
Connections exist to break down break up entangle
When the connector and the one who has been connected to
Do not remember who is who
When they have become symbiotic it is time
To say Stop! Take distance
Become who you are and connect again
But in this case I the pink whale came into the field
To connect all the inside me's
To one harmonious whole that is not fixed
But still flexible...**

28.Open to Love

'There are times when we long to be able to help someone who we love very much, but we can do nothing. Circumstances will not allow us to approach them, or the person is closed off to any gesture of solidarity and support.

Then all we are left with is love. At such times, when we can do nothing else, we can still love – without expecting any reward or change or gratitude. If we do this, the energy of love will begin to transform the universe about us.' Paulo Coelho in *Like the Flowing River*

Reading those words made me realize what I was doing when I created 7 cards with images and words on the backside on 18 December 2011

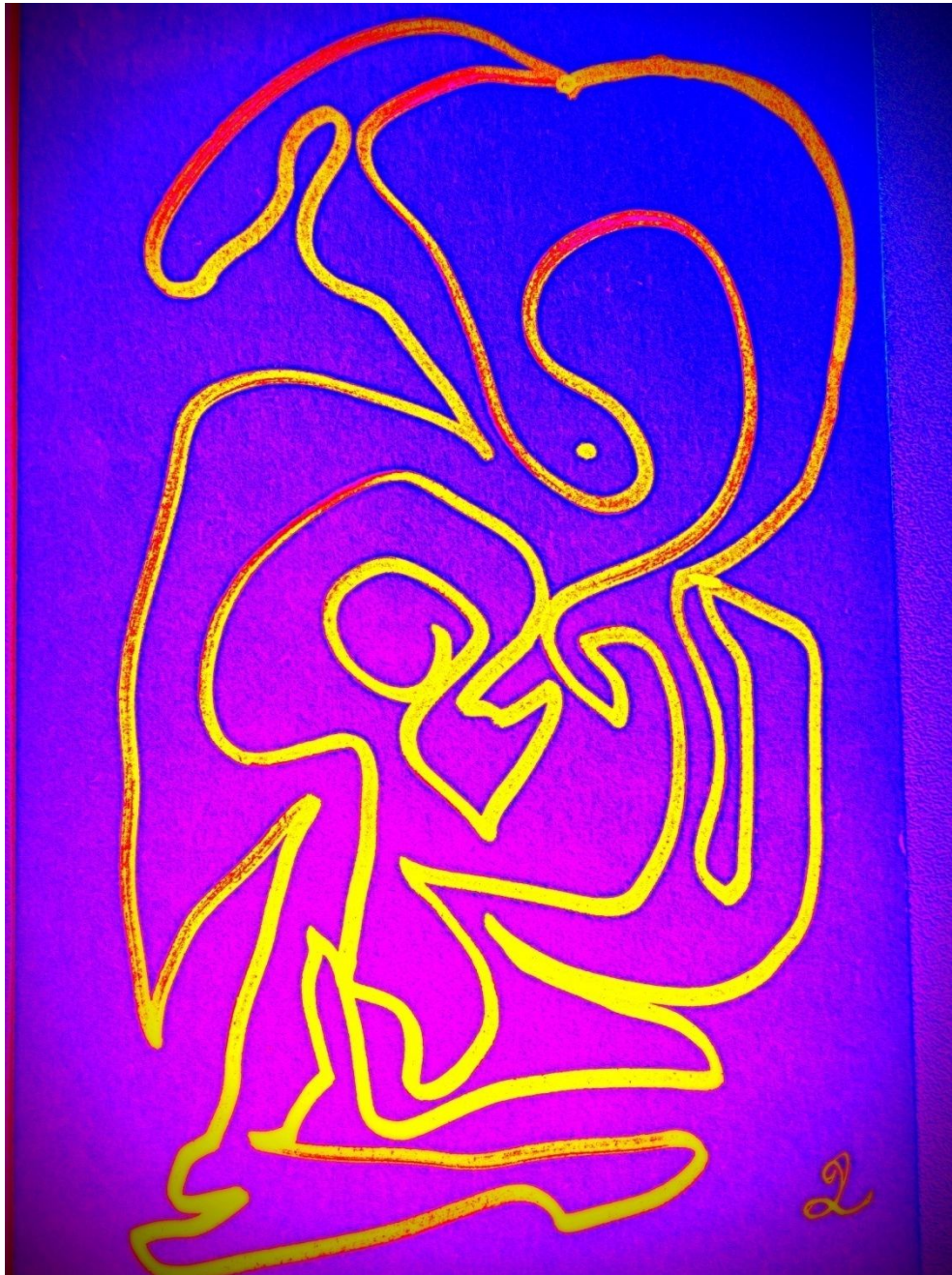
G Project 1 - No need

**Please receive me
I am not gone yet
I am alive and longing
No need to memorize me
No need to ignore me
No need to silence me
No need to wonder
All is in the image
With the G in top of
The Xmas tree**

G Project 2 - Receiving

**I am receiving the Music
The words about love for religion
From rabbi Alan Lurie
The Xmas card from Christina & John & Santa Nora (Maura?)
The love from Poe who could be with me
for at least half an hour on the couch
I am also receiving my own switch from giving to receiving
The longing is the same: LOVE ME, SEE ME, HEAR ME
En ik ontvang de wens van Hanneke: Fijne Feestdagen**

G Project 3 Deep Love

**Thinking of you of Him
Wondering how I can reach you Him
Wondering if I have to
Want to please you
Or rather confront you
With my deep Love
For you and for me
Deep Love for us
As human beings
rooted on earth
waiting for each other
to make the first move
to bow our necks
without losing FACE/FAITH**

G Project 3 Boot in the Middle

**The boot in the middle
Ready to kick
Waiting to walk
Waiting for the pair
What is my dry mouth
Are my dry lips
Trying to tell me?
Get up, do IT!
You know that you are ready
You can play the ball with one leg
The other one is in the team
You have to bring together and complete!
LONG LIVE THE GAME OF LOVE!**

G Project 5 There are two now

**There are two now C & G
G is only one little line more than C
That cannot be accidentally
It must be meant that way
C without the ... is not complete in itself?
Does this mean the G does not need the C
Because the C is already immanent present?**

G Project 6 Unite inside

Unite inside

The C & the G are both there

The C for Contact

The G for the Godside in us

You and I are spiritual beings

We have the Love and the Power in us

that can unite also outside

Look at the towers with a soul each

And a foundation that is connected

Although there is an in between

G Project 7 Steenpuist - Boil

Steenpuist? Is dat het juiste woord?
Het dient zich aan
Ik kan er niet omheen
Waar is de steen? Waar de puist?
Wat is het idee achter een steenpuist?
Ik vermoed dat het de deur is om de pus
Naar buiten te brengen?
Doet wel pijn
Maar moet gebeuren
Zonder deur geen opening
Geen opluchting
Geen ruimte voor nieuwe energie!

Boil? Is that the right word?
It presents itself, I can't get around it
What is the idea behind a boil?
I suspect it's the door to bring out the pus?
Hurts! But it must be done
No opening without a door
No relief. No room for new energy!

29.Spoorloos

Echte emoties

**Ik moet en wil altijd naar Spoorloos kijken
Het programma dat ik niet wil missen
Omdat...ik echte emoties mee wil beleven.
Het gaat om het verlangen bij je familie te horen
En als je je familie niet kent
Is dat verlangen in principe niet de kop in te drukken
Je kunt het wel proberen natuurlijk
Maar dat heet onderdrukken
en als we onderdrukken zijn we niet meer echt.
Het kan te pijnlijk zijn om toe te geven
Dat je naar je – onbereikbare – moeder verlangt.
Zelf ben ik niet geadopteerd
Mijn moeder ook niet
Ik weet dat ik wel degelijk bij haar hoor
En toch heb ik het idee dat ik haar niet echt heb gekend
Bij mijn vader heb ik dat niet
Ik weet niet alleen maar zie en voel me zijn dochter
Als ik nu in de spiegel kijk, zie ik weliswaar mijn moeder
Maar zo voel ik me niet
Mijn Spoorloos gaat daarom over: wie was er voor haar?
Uit wie is zij voortgekomen?
Helaas gaat Spoorloos niet op zoek in het Hiernamaals.
Was dat wel zo dan was ik de eerste
Die haar vinger op zou steken...**

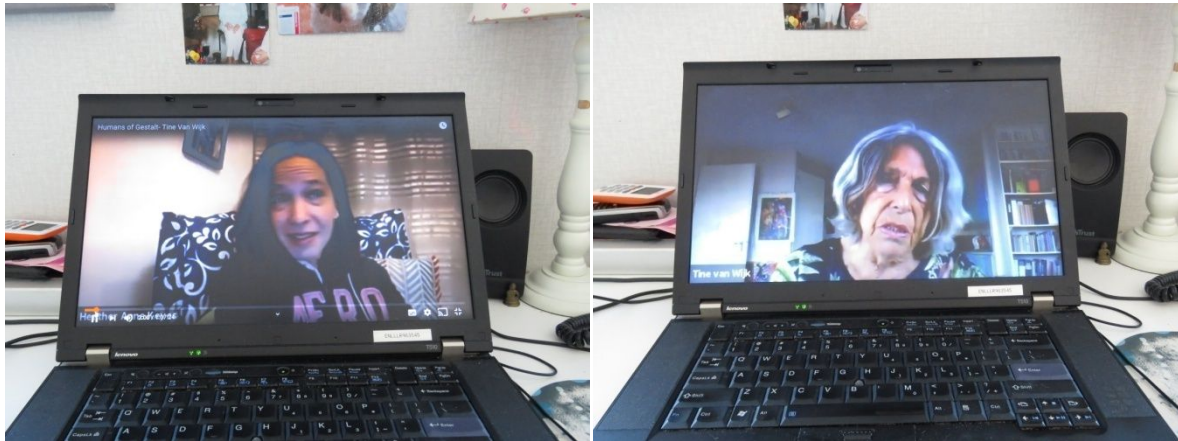
29.Trackless

Real emotions

**I always have to and want to watch the program Trackless
It is *the* program I don't want to miss
Because ... I want to experience real emotions.
It's about the desire to belong to your family
And if you don't know your family
That desire is in principle not to quell
You can try it of course
But that's called suppression
and if we suppress we are no longer real.
It can be too painful to admit
That you long for your - unreachable - mother.
I myself am not adopted
Neither was my mother
I know I do belong to her
And yet I feel like I didn't really connect with her
I don't have that with my father
I just see and feel his daughter
If I look in the mirror now, I do see my mother
But I don't feel that way
My Trackless is therefore about:
who was there before her?
Where did she come from?
Unfortunately, Trackless does not search in the Hereafter.
If so I would be the first who would raise her finger...**

30. Humans of Gestalt

**High light in my life: being interviewed by Heather Keyes
As part of the project Humans of Gestalt. It is all on youtube.
As colleagues from all over the World we get the chance to tell
How precious, important, life changing Gestalt has been for us
I felt so privileged being able to tell how Gestalt made me aware
Of the healing influence making contact with each other can have
Her first question to all of us is: who are you as a person?
As I knew this question would be posed to me
I had been meditating on it. Yes 'Who am I?' as a woman, as a therapist,
as a writer? A woman without children? A woman of 83?
Then I realized this is what I am writing about day in day out
When I practiced Zazen this is one of the koans we meditate on
The four books I have published are all about getting to know myself
In relation to the World, to God, to society, to my family, to men.
Even in this magazine it is what I write about
Of course there is a danger that those reflections are difficult
To read for you as I am inviting you to enter my way of being
Mission possible although it can change when you realize
You and I are not so different. We don't share the same stories that is for certain
But the stories are more connected to our ego's. It is true that we need
our stories to get a clue who we are. It is also true that we need our ego's
to manifest ourselves. I really love the stories we all have in life
The stories make life ultimately exciting and I know there comes
a day the glory and the gloom of the stories is fading away.
It also has to do with the period of life we are in
Now I am in my eighties I am more focused on being
If I go back to the question 'Who am I as a Human Being?'
Then I am still that girl I once was, that girl who loves to play, to love,
to laugh, that girl that can suffer and feel pain, that girl
who believes there is a divine power reigning the universe
A divine power she can trust to be there also for her
A divine power that gives the World a silver lining
A divine light we can see when we look and are open enough to receive**

30. The Gestalt Outlook

Introduction Gestalt Therapy

Excitement and Growth in the Human Personality
Frederick Perls, Ralph Hefferline, & Paul Goodman

Indispensable

- both for the writing and the thorough understanding of this book -
is an attitude which as a theory actually permeates
the content and the measure of this book.

Thus the reader is apparently confronted with an impossible task:
to understand the book he must have the "Gestaltist" mentality,
and to acquire it he must understand the book.

Fortunately, the difficulty is far from being insurmountable,
for the authors have not invented such a mentality.

On the contrary, we believe that the gestalt outlook is the original,
undistorted, natural approach to life, that is,
to man's thinking, acting, feeling.

The average person, having been raised in an atmosphere
full of splits, has lost his Wholeness, his Integrity.

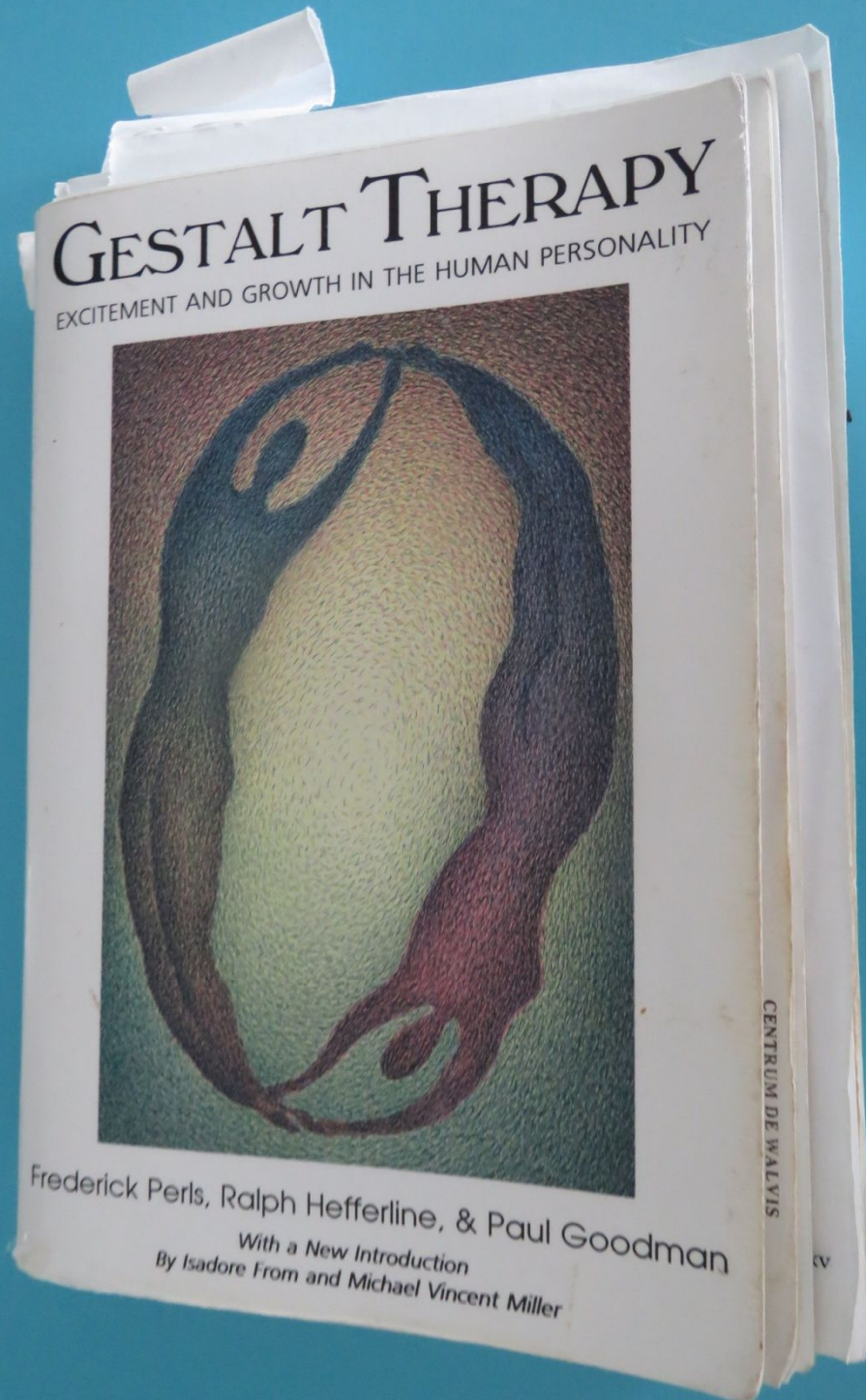
To come together again he has to heal the dualism of his person,
of his thinking, and of his language.

He is accustomed to thinking of contrasts - of infantile and mature,
of body and mind, organism and environment, self and reality,
as if they were opposing entities.

The unitary outlook which can dissolve such a dualistic approach
is buried but not destroyed and, as we intend to show,
can be regained with wholesome advantage.

*To understand PHG, the Gestalt Bible, better I decided to treat the words
like they were poetry by giving them a different form. I also added images
in the forms of drawings and pictures. This is the start of the intro.*

PDF of the whole introduction on www.tinevanwijk.nl